

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 97.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392199696/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

han kunde være så kammeratlig, han vilde, mod de andre, han følte sig dog stedse som Patricieren blandt Plebejere, selv over for Sigurd kunde denne Følelse gribe ham, og han kunde i bitre Stunder spørge sig selv, om Vennen nu virkelig også var all det værd, han havde ofret for ham, om han var det høje Væsen, den strålende Heros, han havde digtet ham til, eller om han i Grunden kun var en ganske almindelig Dreng; om det ikke blot var hans Skønhed og selvsikre Styrke, der havde bedåret hans svage, bøjede Sind. Og han kunde betragte ham med et eget, koldt iagttagende Blik. Men når så Sigurd dansede omkring ham med sine spillende Øjne og sine små Jubelskrig, glemte han det helt igen for at stirre tilbedende på sin Guddom, på ny betaget.

Hvad han dog aldrig kunde forsone sig med, var Kammeraternes Pral af deres Legemers og Lemmers Skønhed og Styrke — det var ham oprørende at høre den Tale. Og når de smøgede Skjortærmerne op, for at vise hverandre, hvor Musklerne svulmede og spændtes under den sunde, duncede Hud, jog der et Sting gennem Tves Hjærte, og han vendte sig bort med Tårer i Øjnene. Han huskede, hvor Alf og Anton havde måttet blegne og visne, og han harmedes på Kammeraterne, som på den rige, der brovtende slår på sin fyldte Lomme, mens den fattige står udenfor og sulter — — Han kunde ikke skjule for sig selv, at i denne Idræt var Sigurd den fremmeste, som i alt andet — undtagen på Skolen.

Hvad Skolen angik, så gav den også hyppig Anledning til Uenighed. Kom Tue nemlig til at nævne Mester Linnés Navn, brød de andre ud i en Storm af Latter og Hånord. I Begyndelsen tog Tue ham hæftigt i Forsvar, men siden trak han sig såret ind i sin Skal og lav. Han følte, at Mester Linné var for god til den Diskussion. Ti han havde fået den besynderlige Mand kær. Den Frygt, han en Gang

havde næret for ham, var for længe siden forsvundet: der var så vist intet frygteligt hos ham, trods alle hans fakkelrøde Revolutionstaler. Ikke heller fandt han ham mere naragtig — Tue havde i det Hele Hiden Sans for det komiske — langt snarere var det, ham selv ubevidst, Medlidenhed, han nærrede for ham. Midt i Timen, bedst som de var i Gang med Lektien, kunde denne knugende Følelse falde over ham. En pludselig Trækning i Lærerens gustne Ansigt, en Skurren i hans højlydte Stemme, som slog den en Revne — og fremfor alt dette vedholdende, stirrende Blik, han fæstede på dem uden dog at se dem — ja, selv de mest hårdhudede Drengene krøb sammen under det. Men Tue måtte dukke sig ned over Bordet for at skjule de Tårer, som brændte i hans Øjne. Han havde så ondt, så ondt af Mester Linné, han fik en Trang til at tage den lange Mand ind til sig og knuge ham til sit Hjærte for at trøste ham. Hvad, der dog navnlig gjorde et skræmmende Indtryk på ham, var, at Mester Linné var fattig. Han vidste knap, hvad det Ord betød, men det blæste ind over ham som en rå og skidden Træk fra en klaprende Baghusdør. Og dette onde Ord læste han ud af alt, hvad han så og hørte på Skolen. Lærerens Dragt, hvis flotte, kunstneriske Snit en Tid havde imponeret ham, viste sig ved dei daglige Samvær, at være så lappet, slidt og plettet, at Tue ikke begreb, han vilde gå med den. Og altid måtte han kræve dem for Skolepengene længe før Dagen var, og havde dog aldrig Penge. Kom der en Liremand og spillede i Gården, han havde ikke en rød Øre at give ham. Og Sigurd vidste at fortælle lystige Historier om hans Kreditorer og deres Trusler og Forbandelser. (Han havde nemlig sammen med de andre Kammerater den Vane, om Aftenen, når de intet bedre havde at tage sig for, at liste ud til Villa Sindsro og fra de høje Træer bag Skolen at belure Mester Linné dér oppe på hans vindomsuste Kvist.